

Скокнаха децата метъръ отъ земята.

На другия день на пладне нѣмаше вече кой яйцата да крадне. И дѣдо Панко спокойно си легна подъ старата черница — добре се изтегна. Но тъкмо поприклопи очитѣ си морни, нѣкой тукъ наблизо сякашъ промърмори. После тиха глъчка — въ мигъ, като че се счупи пръчка.

Стана дѣдо Панко, гледа — на Вълви Янко сливитѣ да брули, трима други бератъ, а пъкъ други двама, сжщински патрули.

— Защо кършите сливака? — крѣсна дѣдо Панко.

— Гледаме... за сврака! — отвърна смутено на Вълви Янко.

— Ще ви дамъ азъ сврака, нали тя избѣга далече въ лещака. Я да бѣгате по-скоро!... На-а-а — кутъръ, Баро!

Изпокриха се децата като невѣстулки изъ махлата. Ала сладкиѣ бонбони мирка имъ не даватъ и най-много Янка изкушаватъ, Спи си дѣдо Панко и не подозира, че крадецъ незнаенъ яйцата обира.

Пѣтелтъ приплѣска, кокошкитѣ изкрѣкатъ, а пъкъ дѣдо Панко стане, положи преглежда, ала... безъ надежда. Сврака вече нѣма, а защо ли и яйца да нѣма!... Чудно нѣщо! Мисли дѣдо Панко и се не досѣща.

Единъ пжтъ запита съседката си Мита:

— Слушай ма, съседке, да не си видѣла, чия ли ржчичка яйцата е сбрала?

— Где да знамъ бе, Панко! Все въ дома стои си нашия Янко. Сигурно е сврака.

— Май, че не е сврака, ама ще я хвана най-подиръ въ капана.

А когато тръгна за чешмата, дете рошоглаво предъ него се изправи:

— Дѣдо, — прошепна детето — Янко всѣки день ви краде яйцата изъ кошлето.

Днеска купи шоколади, но... на менъ не даде!...

— А-а така ли? — и го бащински погали. Да си живо, дѣдовото! Ха сега налѣй ми стомната съ водица, да си поразстудя старата душица, пъкъ той ще ми падне!

А когато стана пладне, дѣдо Панко тури срѣкмето въ торбица, ще налови риба за една чорбица. И сви посрѣдъ село да видятъ децата, че отива къмъ рѣката.

Пепель на купчина сбираше си малката дружина. Заразвъртѣ очи неспокойно само Янко, като видѣ дѣдо Панко. А щомъ старецътъ отъ погледа изчезна, бързо той за нѣщо ужъ вѣвъ кжщи влѣзна.

Прескочи плетища, премина дворища.

Бѣше пустъ на дѣдо Панко двора, нѣмаше го и кучето Баро-Янко се затича, скочи вѣвъ мазата и свали каскетче отъ главата. Кокошкитѣ крѣкатъ, пѣтелтъ съ криле плѣска, а той съ разтупкано сърдчице обира яйчице следъ яйчице.

Но въ това време, дяволъ да го вземе, като котка стара ето го рибаря. Дръпна въ мигъ вратата и остана Янко въ мазата.